

Tisk a informace

Tribunál Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 52/14
V Lucemburku dne 8. dubna 2014

Rozsudek ve věci T-319/11
ABN Amro Group N. V. v. Komise

Tribunál potvrdil zákaz uskutečnit akvizice uložený společností ABN Amro

Tento zákaz uložila Komise v roce 2011 v rámci rekapitalizace společnosti ABN Amro nizozemským státem z důvodu finanční krize.

Společnost ABN Amro Group NV (dále jen „ABN Amro“) je finanční institucí se sídlem v Amsterdamu (Nizozemsko). Drží 100% kapitálový podíl v ABN Amro Bank NV, která se soustředí na činnosti pro dvě hlavní skupiny zákazníků: zaprvé na retailové bankovníctví a správu majetku a zadruhé na komerční a obchodní bankovníctví.

Současná struktura společnosti ABN Amro vyplývá z dohody uzavřené v roce 2007 mezi společnostmi Fortis SA/NV, Royal Bank of Scotland a Banco de Santander. Tato dohoda se týká nabytí a rozdělení několika částí bývalé mateřské společnosti ABN Amro Holding. V souvislosti s finanční krizí a nejistotou ohledně trvalé životaschopnosti společnosti Fortis na podzim 2008, nabytí nizozemský stát Fortis Bank Nederland (FBN), nizozemskou dceřinou společností Fortis, jakož i některé obchodní jednotky společnosti ABN Amro Holding (včetně ABN Amro N). Nizozemský stát rozhodl o sloučení společností FBN a ABN Amro N za účelem vytvoření nového právního subjektu, ABN Amro.

Tyto akvizice, stejně jako rekapitalizační operace provedené nizozemským státem ve prospěch ABN Amro byly předmětem přezkumného řízení Komise.

V tomto ohledu došlo v letech 2010 a 2011 k různým kontaktům a schůzkám mezi nizozemským státem, ABN Amro a Komisí zejména ohledně dosahu a doby trvání zákazu uskutečnit akvizice, který byl uložen společnosti ABN Amro. Komise považovala takové opatření za nezbytné, aby mohla považovat podporu poskytnutou společnosti ABN Amro za slučitelnou s vnitřním trhem.

Protože se nepodařilo dosáhnout dohody ohledně způsobů provádění tohoto zákazu, přijala Komise dne 5. dubna 2011 podmíněčné rozhodnutí¹.

V tomto rozhodnutí Komise dospěla k závěru, že ABN Amro obdržela státní podporu ve formě podpory na rekapitalizaci v rozmezí od 4,2 do 5,45 miliardy eur, jakož i ve formě podpory likvidity ve výši 71,7 miliard eur. Komise nicméně uznala podmíněčnou slučitelnost plánů restrukturalizace s ohledem na sdělení o bankovní restrukturalizaci².

Rozhodnutí obsahuje zákaz uskutečňovat akvizice po dobu tří let, avšak s výjimkou akvizic určitého druhu a určité minimální výše. Tento zákaz se prodlužuje na pět let, bude-li nizozemský stát po třech letech vlastnit i nadále více než 50 % společnosti ABN Amro.

Společnost ABN Amro podala proti tomuto rozhodnutí žalobu s cílem zpochybnit dosah a dobu trvání zákazu uvedeného v napadeném rozhodnutí.

¹ Rozhodnutí 2011/823/EU o opatřeních, která provedl nizozemský stát ve prospěch skupiny ABN Amro NV (Úř. věst. L 333, s. 1).

² Sdělení Komise o návratu k životaschopnosti a hodnocení restrukturalizačních opatření ve finančním sektoru v současné krizi podle pravidel pro státní podporu (Úř. věst. C 195, s. 9).

V tomto kontextu ABN Amro v zásadě uvádí, že jí poskytnutá podpora nevede k narušení hospodářské soutěže, protože k její nezbytnosti nevedlo přejímání nadměrného rizika. S ohledem na tuto okolnost se ABN Amro domnívá, že je dosah zákazu nadměrně široký v rozsahu, v němž jí zakazuje kontrolu více než 5 % jakéhokoli podniku a výjimky jsou formulovány taxativně.

V rozsudku z tohoto dne Tribunál nejprve připomněl posuzovací pravomoc Komise stran podmínek, které musí být splněny, aby mohla podporu, která napravuje vážné poruchy v hospodářství některého členského státu, prohlásit za slučitelnou s vnitřním trhem. Tribunál rovněž připomněl, že opatření vztahující se ke způsobu chování uložené v tomto kontextu nemůže být posuzováno izolovaně.

Dále Tribunál potvrdil analýzu Komise, podle které musí mít akvizice za cíl zajištění životaschopnosti podporovaného subjektu, což znamená, že jakákoliv akvizice financovaná prostřednictvím státní podpory, která není striktně nezbytná k zajištění obnovy životaschopnosti společnosti, jež je příjemcem podpory, porušuje zásadu omezení podpory na striktní minimum. Cílem totiž je, aby peníze banky, která je příjemcem podpory, byly použity na vrácení podpory předtím, než se uskuteční jakákoliv nová akvizice.

Tribunál proto dospěl k závěru, že v okolnostech projednávaného případu je zákaz uskutečnit akvizice ve formě nabytí 5 % nebo vyšší účasti v podnicích z jakéhokoli odvětví v souladu se zásadami obsaženými v různých sděleních Komise a zejména ve sdělení o restrukturalizaci³.

Tribunál se domnívá, že totéž platí pro dobu trvání zákazu. Tento zákaz musí platit alespoň po dobu tří let ode dne přijetí napadeného rozhodnutí nebo do dne, k němuž se účast nizozemského státu sníží pod 50 %, ale přestane platit nejpozději uplynutím pěti let ode dne přijetí napadeného rozhodnutí.

Společnost ABN Amro nicméně tvrdila, že SFEU zakazuje Komisi přijmout rozhodnutí, které se zakládá na veřejném nebo soukromém charakteru vlastnictví podniku. Tribunál v tomto ohledu připomněl, že napadené rozhodnutí nestaví státní vlastnictví na roveň státní podpoře a uvádí objektivní důvod, na základě kterého je většinové státní vlastnictví banky použito jako referenční bod, takže nelze hovořit o diskriminaci vůči státnímu vlastnictví.

Kromě toho Tribunál uvedl, že za konkrétních okolností věci mohla mít Komise odůvodněně za to, že výhoda plynoucí z podpory skončí v okamžiku, ve kterém již nebude mít nizozemský stát většinovou účast ve společnosti ABN Amro. Komise mohla rovněž pro určení maximální doby trvání zákazu oprávněně zohlednit mimo jiné strategii nizozemského státu pro vystoupení z kapitálu ABN Amro (strategie předložená Komisi během správního řízení).

Nakonec Tribunál, poté, co odmítl rovněž argumenty společnosti ABN Amro z důvodu nedostatečného odůvodnění a porušení zásad proporcionality, rovného zacházení a řádné správy, zamítl žalobu v plném rozsahu.

UPOZORNĚNÍ: Proti rozhodnutí Tribunálu lze ve lhůtě dvou měsíců od jeho oznámení podat k Soudnímu dvoru kasační opravný prostředek omezující se jen na právní otázky.

UPOZORNĚNÍ: Cílem žaloby na neplatnost je zrušení aktů orgánů Unie, které jsou v rozporu s právem Unie. Za určitých podmínek mohou členské státy, evropské orgány i jednotlivci podat žalobu na neplatnost k Soudnímu dvoru nebo Tribunálu. Je-li žaloba opodstatněná, akt bude zrušen. Příslušný orgán je povinen odstranit případnou právní mezeru vzniklou v důsledku zrušení aktu.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který Tribunál nezavazuje.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

³ Tamtéž.